

Minä osana yhteisöä.
Jonna Heikkurinen
Nihattula 6lk.

Odottamaton käänne

Olen Viviana Lepistö, 12 vuotta. Asun Hattulassa, tunnin ajomatkan päässä Tampereelta. Perheeseeni kuuluu äitini Minna, isäni Jukka, pikkuveljeni Ville ja pikkusiskoni Viola.

Eräänä päivänä olimme lähdössä cheer-joukkueeni kanssa joukkue retkelle. En tiedä muistelenko tarinaa kauhulla vai ilolla. Joukkueeseen kuuluu kaksi ryhmää, starsit ja sparklesit. Valmentajamme Suvi ja Jenny Tuomisalo kutsuivat retkelle vain starsit, koska muuten meitä olisi ollut todella paljon. Lähdimme sinä päivänä purjehtimaan Turun saaristoon. Olimme matkanneet koko edellisen aamupäivän bussilla, jotta pääsisimme hyvissä ajoin perille. Sinä päivänä kiertelimme vanhaa kaupunkia, ja tottakai kauppakeskuksia (ne ovat pakollinen kohde minne ikinä meneekin). Kun olimme saaneet tarpeeksemme nähtävyyksistä, menimme syömään.

Sinä iltana nukahdin hotelliimme helposti, koska päivä oli ollut uuvuttava. Aamulla kun heräsin kämppikseni Elenan kanssa, päätimme ensiksi siivota huoneemme, koska se oli jäänyt illalla kuin pommin jäljiltä. Siivottuamme lähdimme aamupalalle, joka oli ehkä parhain mitä olin ikinä syönyt. Olin aivan täynnä palattuamme huoneeseemme.

Kun muutkin tytöt olivat valmiit siirryimme itse asiaan, eli vuokrasimme pelastusliivit, ja ja haimme vastaanotosta vuokraamamme purjeveneen avaimet. Nousimme taas bussiin ja lähdimme satamaa päin. Ajomatka hotellilta satamaan kesti niin vähän aikaa, että mietin miksi emme kävelleet matkaa. Kun näimme veneen, huokaisimme innostuksen, jännityksen ja odotuksen tunteista.

- Emmä tienny et tää näin cooli botski on! Maya sanoi ja klikkasi Jennyn kanssa. Maya oli Jennyn paras kaveri, ja he viettivät vapaa-ajallakin paljon aikaa yhdessä.

-Mä luulin että me mennään tyylillä jollai soutuveneellä.. joukkueemme nuorin jäsen Alina sanoi. Kaikki nauroivat kommentille.

-Ihaniinku me mahuttais johonki soutuveneeseen! Jenny sanoi.

-No nyt jättäkää ne soutuvenejutut sinne tai mejän veneestä loppuu vuokra-aika ennenkun me päästään satamasta pitemmälle.. valmentajamme Suvi sanoi.

Kaikki ryntäsivät veneeseen ja tutkivat sen läpikotaisin sisältä. En tiennyt silloin millaista reissua odottaa.. Vihdoin vene irtosi laiturista, ja reissu alkoi. Kaikki olivat niin

innoissaan että ottivat vain kuvia ja postailivat juttuja someen. Olin varmaankin ainoa joka nautti maisemista, merituulesta, lämpimästä saaristoilmasta ja tulevasta reissusta.

Maisemat olivat mahtavia. Saaria oli niin paljon ettei niitä olisi jaksanut laskea. Tuuli puhalsi juuri sopivasti; se ei keinuttanut venettä, mutta antoi mukavan virkistyksen kuumaan kesäpäivään. Olimme purjehtineet jo jonkin aikaa, eväitä oli syöty ja pelejä oli pelattu, kunnes aurinko meni pilveen. Kaikki olivat harmissaan, sillä pilvet olivat ilmestyneet kuin tyhjästä häiritsemään auringonottoa.

Tuuli rupesi yltyämään. Huomasin kun jotkut yrittivät peitellä tulevaa huonovointisuutta. Suvi käski pukea pelastusliivit päälle, sillä tuuli oli kasvanut huomattavaksi. Olin huomannut, että saaret olivat vähentyneet, ja varsinkin saarissa oleva asutus oli todella harvassa. Käytännössä saaret olivat autioita, mutta en halunnut ajatella asiaa, koska minua pelotti ajatus siitä, että tuulen kasvaessa joutuisimme haaksirikkoon. Ilmeisesti tunteeni näkyivät ulospäinkin, koska hetken päästä Maya ja Jenny pyysivät minut sivummalle.

- Onko kaikki hyvin? Maya kysyi. Olin salaa onnellinen, että hän oli aidosti kiinnostunut minusta.

- Et näytä normaalilta, mihin iloinen Viviana katosi? Jennykin näytti huolestuneelta.

- Kaikki on hyvin, olen vain hieman huonovointinen, valehtelin.

-Varmastikko? Maya varmisti.

-Kyllä, kiitos kun kysyitte, vastasin.

Vaikka Jenny ja Maya yrittivät parhaansa, oloni ei helpottunut. Kun kaiken kukkuraksi taivaalle ilmestyvät pilvet alkoivat tiputtaa vettä niskaamme, aloin oikeasti huolestua kunnolla. Aallot kasvoivat ja kasvoivat ja vasta siinä vaiheessa huomasin että en ollut ainoa hädissään. Suvi yritti rauhoitella meitä, mutta se ei paljoa auttanut.

Kun aaltojen vettä alkoi roiskua laitojen yli jo niin paljon, että sitä jäi pohjalle lillumaan reilu kymmenen sentin kerros Suvi lähetti hätäsignaalin. Olin varma että kuolisin hukkumalla ja en saisi sanoa hyvästejä edes perheelleni tai parhaalle kaverilleni Monalle. Onneksi Maya ja Jenny olivat fiksuja, ja laittoivat varmuuden vuoksi puhelimensa ja matkalaturinsa vedenkestävään pussiin. Olimme varmasti jo kaukana Turun saaristosta, mutta sumun, pilvien ja rankan sateen vuoksi en nähnyt edes eteeni. Ainoa mitä ajattelin oli : toivottavasti veneessä on pelastusvene tai edes jotain millä voisi pelastautua hädässä!

Yht`äkkiä vene kallistui rajusti sivulle. Ellen, Sara ja Kia melkein tippuivat laidan yli. Sitten toisen kerran, toiselle puolelle. Nyt Alina, Meri ja Jasmin olivat vaarassa. Suvi oli menettänyt täysin veneen hallinnan. Edessä näimme vain harmaata. Sen jälkeen kuului kauhea tömähdys, vene kaatui, löin pääni johonkin ja muistini sumeni.

Kun heräsin, paikat olivat kankeana, oli kylmä, kurkku oli täynnä kirvelevää suolavettä, ja ja päätä jomotti. En aluksi hahmottanut mitään edessäni, mutta hierottuani silmiäni pystyin erottamaan hahmon, jonka lopulta tunnistin Mayaksi. Silmiäni kirveli, mutta pystyin pitämään niitä auki.

-Se heräs! Maya ilmoitti toisille.

-Mikä fiilis? hän kysyi minulta.

-No mä en kuollu niin kai se tarkoittaa että se on kohtalainen, vastasin.

-Missä me ollaan? kysyin.

-Haaksirikkouduttiin jollekin saarelle, Suvi epäilee että nää on joitain autiosaaria Turun ja Ahvenanmaan välillä, Maya vastasi.

-Vimmu! Alina ja Elena ehdotivat paikalle ensiksi.

-Allu ja Ellu! huudahdin.

-Muistis pelaa ainaki, Elena iloitsi.

-No ei eilisen kohalla, mitä tapahtu? kysyin, koska olin menettänyt muistini kun kolautin pääni, ilmeisesti laivan kaiteeseen.

-Ööö, kun vene kaatu niin me oltiin osuttu tohon kallioon, Maya huitoi.

-Sä löit pääs ja sitten kun muut oli päässy rantaan niin kaikki ihmetteli missä sä oot ja sielä sä kelluit, Alina jatkoi

Suvi tuli paikalle ja tarkasteli minua. Minulle kerrottiin, että olin ainoa joka oli menettänyt tajuntansa, ja muut olivat nukkuneet yön yli. Hetken päästä olin siinä kunnossa, että pystyin nousemaan ja lähtemään muiden mukaan. He kertoivat minulle kaikesta, kuten saaresta.

-Joudumme varmaan odottelemaan täällä muutaman päivän, joten meidän pitää jakaa roolit kaikille, Suvi sanoi.

-Mun mielestä sä saat olla johtaja, koska oot aikuinen, Kia sanoi, ja kaikki olivat samaa mieltä.

-Okei, mutta entäs te? kysyi Suvi.

-Mä tykkään kokkailla, joten voisin laittaa jotain ruokaa, Sara sanoi.

-Mä voin auttaa, koska tiedän aika paljon kasveista ja muusta tällatteesta, Ellen totesi.

-Hienoa, entä kuka haluaa tarkkailla laivoja? Suvi kysyi.

-Me voidaan! Jenny hihkasi nostaen Mayan käden pystyyn.

-Jasmin, Kia, Meri, Alina, Elena ja Viviana, jos pystyt, te voisitte etsiä aineksia jonkinlääköstä kotaa varten, ehdotti Suvi.

-Voidaan vaikka kuvitella, että ollaan jonkin näköisellä selviytymisleirillä. Meidän pitää tutkia saarta ja ottaa selvää missä me ollaan. Pitää ettiä ruokaa ja tarkkailla onko täällä minkään näköstä meriliikennettä. Käykö kaikille? Kyseli Suvi.

-Joo! kaikki huusivat yhteen ääneen.

-Me ollaan kotona ennenkun ehitte ajatella koko asiaa! Suvi kannusti.

Kaikki rupesivat hommiin, ilman marinaa. Kaikilla oli nimittäin sama päämäärä : päästä pois saarelta.

-Vahtivuoroja vaihdellaan! Suvi huusi perään.

Muutaman tunnin kuluttua aurinko porotti jo pilvettömältä taivaalta. Eilisestä myrskystä ei ollut jälkeäkään. Aurinko poltti nahkaa, ja osa oli jo onnistunut saamaan auringonpistoksen. Vaatteemme eivät olleet niin risoja, kun olisi voinut kuvitella, mutta niissä tuli kuuma. Emme kuitenkaan halunneet repiä niitä, koska yöt olisivat varmasti kylmiä. Kota oli melkein valmis. Se oli pieni ja hutera, mutta suojaisi sateelta ja tuulelta. Laivoja ei ollut näkynyt, tai sitten ne olivat niin kaukana, että ne eivät huomaisi, vaikka saarella räjähtäisi pommi. Tytöt alkoivat jo kyllästyä ja väsyä, eikä ruokaa oltu saatu, koska saari oli todella karu.

-Haluuks joku tulla vahtiin? Mua kyllästyttää vaa istuu tääl koko ajan, Jenny valitti.

- Ei siellä kukaan keksi sen enempää tekemistä, Suvi totesi.

-Mä voin tulla, jos te meette viimeisteleen kotaa, minä huusin.

-Mä voin tulla sun kaa, Elena sanoi.

-Tuu vaa, sanoin.

Viimein valo alkoi hiipua. Suvi arveli että kello on noin kuusi illalla. Rupesimme kaikki tekemään nuotiota, koska yöllä tulisi väistämättä kylmä. Asiaa ei ainakaan helpottanut se, että meren äärellä tuuli todella paljon. Kaikki olivat todella uupuneita ja nälkäisiä, sillä veneestä saatiin pelastettua vain muutama hedelmä ja pari pulloa vettä. Nekin oltiin jaettu kymmenen ihmisen kesken. Rupesimme nukkumaan paremman huomisen toivossa.

-Herätys! Herätkää oikeesti! Tuolla menee vene! Tää on meidän mahdollisuus päästä pois täältä tyhmältä saarelta! Oikeesti! Alina huutaa ja pomppii ympärillämme. Kaikki olivat nopeasti hereillä. Vielä ei ollut aamu, ja ihmettelin kuka menee veneellään melkein avomerellä aamuyöllä.

-Maya se puhelin! Ota se puhelin! Jenny kiljuu, ja Mayakin on nopeasti hereillä puhelin kädessä. Hän näyttää valoa, kun Jenny kaivaa kodasta metallinpala. Maya osoittaa valoa, ja Jenny yrittää asettaa metallinpalan kohti laivaa, jotta he näkisivät valoa saarella.

-Musta tuntuu, että toi ei oo mikään pelkkä soutuvene, Ellen sanoo ääni väristen. Huomasin vasta silloin saman. Sen lähestyessä se aina vaan kasvoi. Se näytti aavemaiselta aamuyön sumussa. Kuullessamme äänen, tajusimme että se oli laivan sumutorvi. Kohti oli tulossa laiva. Todellakin tulossa kohti. Se tuli suoraan päin.

-Se tulee päälle! Sara kiljuu.

-Niin tulee, se ei nää meitä! kaikki panikoivat, että laiva murskaisi saaren alleen.

Nopeasti se kuitenkin muutti suuntaa, se ei tullut enään kohti, vaan kääntyi saaresta vasemmalle. Kaikki huokasivat helpotuksesta.

-Näkiköhän se meidät?

-En tiää, toisaalta en usko, koska muuten se ois varmaan antanut jonkun merkin meille, Elena toteaa.

-Mennään takasin nukkumaan, Suvi käski.

Aamulla heräsin lokin kirkumiseen. Huomasin, että olin ensimmäinen hereillä. Kaivoin taskuani, ja huomasin, että sinne oli jäänyt paperinpala. Pengoin kasaa, jossa oli tavaroita mitkä oltiin saatu pelastettua. Löysin sieltä onnekseni kuulakärkikynän. Pystyin siis toteuttamaan ajatukseni. Aloin kirjoittaa kirjettä. Yritin parhaani mukaan keksiä, missä olemme, jotta kirjeen saaja voisi pelastaa meidät. Laitoin kirjeen pulloon ja menin istumaan kalliolle. Kallio laski loivasti alaspäin. Menin aivan veden juurelle ja laitoin pullon varovasti sen pinnalle kellumaan.

-Säkin oot hereillä, Maya oli ilmeisesti päässyt huomaamattani taakseni.

-Hui, millon sä siihen tulit? säikähdin.

-Vähän aika sitten, hän vastasi.

Tein laineita käsilläni, jotta pullo menisi kauemmas. Olimme hetken hiljaa.

- Olen aina halunnut lähettää pullopostia, ja katsella kun meri kaappaa sen menessään, Maya sanoo haikeasti.

-Nyt siihen on hyvä tilaisuus, vastasin rauhallisesti.

-Minulla on ikävä, hän sanoi.

-Et ole ainoa, nyt vasta tajuaa mikä merkitys perheellä ja läheisillä on, yritän pidätellä kyyneltä. Huomaan että hän tekee samaa. Ilman puhetta halaamme.

Hetken rikkoo Suvn huuto:- Kaikki ylös, päivä on jo alkanut!

-Parasta mennä, sanoin.

-Niin, hän vastaa.

Koko päivä oli tylsistyttävän tappava. Olimme todella janoisia ja nälkäisiä, ja ainoaksi vedeksi päivän aikana jäi Suvn epätoivoinen yritys suodattaa merivedestä pois suolaa. Yritimme kaikkemme luoda toivoa, mutta kaikki olivat jo menettäneet sen. Olimme laihtuneet paljon, ja oli sääliä katsoa esimerkiksi jo valmiiksi laihaa Alinaa. Kävimme nukkumaan uupuneina.

Yöllä kuulin heräsin outoon ääneen. Se kuulosti moottorilta ja se oli niin vaimea, että luulin kuvitelleeni sen. Nukahdin nopeasti uudestaan, päässäni se ääni. Heräsin uudestaan, nyt tönimiseen. Hieroin silmiäni ja katsoin henkilöä, joka seiso i edessäni. Luulin näkeväni unta, mutta siinä seiso i joku, ja hän sanoi minulle jotain.

-Haloo, kuuletko? Olen Marjatta Ohlson, ja olen rannikkovartiostosta. Erään laivan kapteeni kertoi minulle, että hän oli nähnyt eräällä saarella haaksirikkoutuneen veneen. Hän pyysi että hakisin teidät pois, nainen kertoi ystävällisellä äänellä.

-Miks mun uneen tuli joku nainen, kysyin unisena.

-En ole unta, vaan tulini oikeasti hakemaan teidät pois, hän jatkoi kärsivällisesti.

Sanat alkoivat hiipiä tajuntaani.

-Jaa että pääsemme pois, takeltelin.

-Juuri niin, nainen vastasi.

Hyppäsin ylös ja aloin kiljua. Muutkin heräsivät ja kysyivät, miksi kiljuin. Kun olin saanut selitettyä, kaikki olivat jalkeilla. Nainen antoi meille mukaan ottamiaan eväitä, kuten banaaneja, mandariineja, omenoita ja vettä. Keräsime kaiken, minkä halusimme ottaa mukaan. Sitten istuimmekin jo veneessä. Olin todella iloinen ja kaikki vain puhuivat siitä, miten kauhea reissu oli ollut.

Pitkän venematkan jälkeen, olimme vihdoinkin Turussa. Menimme selvittämään huonevarauksien pitkittymisen hotellille, ja saimme ne ilmaiseksi tapahtuneen takia. Päätimme lähteä Turusta vielä samana aamuna, koska voisimme kuitenkin nukkua bussissa. Kun pääsin kotiin, juoksin suoraan äidin ja isän syliin.

Se tarina sai onnellisen lopun. Nyt noin vuoden jälkeen tapahtuneesta, olemme opetelleet muistelemaan tarinaa vain harmillisena tapaturmana. En pelkää veneitä, mutta koitan silti vältellä niitä, jos vain pystyn. Ensi kerralla parempi tuuri.